

στο μικροσκόπιο...

Αρχηγικό θέαμα

Του ΘΑΝΑΣΗ ΤΕΓΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ πολιτικών αρχηγών υπό τον πρόεδρο της Δημοκρατίας, που προβλέπεται για σήμερα Τρίτη με κεντρικό θέμα την αντιμετώπιση της διαφθοράς, δεν επιτρέπει πολλές ελπίδες για την αποτελεσματικότητά του. Πρακτική εξωσυνταγματική και εξωκοινοβουλευτική, δημιουργεί θετικές εντυπώσεις συναίνεσης. Αρέσει στους πολιτικούς αρχηγούς (πλην εξαιρέσεων) που συμμετέχουν καθώς και στα ΜΜΕ, ιδίως τα ηλεκτρονικά, αφού ενισχύει το αρχηγικό σύνδρομο και επιτρέπει την αναπαράσταση του μεγαλείου της εξουσίας στο προεδρικό μέγρο. Η κοινή γνώμη ακολουθεί.

ΣΥΝΗΘΩΣ, το άτυπο αυτό συμβούλιο ζητείται από την αντιπολίτευση και τον αντιπολιτευόμενο τύπο και απορρίπτεται από τον πρωθυπουργό. Το είχε ζητήσει και ο κ. Παπανδρέου, ως αρχηγός της αξιωματικής αντιπολίτευσης, και το είχε απορρύνει ο κ. Καραμανλής ως πρωθυπουργός. Το συγκαλεί τώρα ο Γιώργος Παπανδρέου, με δική του πρωτοβουλία. Για να αναδείξει το μέγεθος, δηλαδή τις εθνικές

διαστάσεις του προβλήματος, να καταδείξει τη συνέπειά του προς όσα ζητούσε ως αρχηγός της αντιπολίτευσης και να αποδείξει τις συναινετικές του προθέσεις.

ΤΡΕΙΣ ΛΟΓΟΙ, θεσμικοί, ιστορικοί και πολιτικοί, εξηγούν γιατί από το άτυπο και θεαματικό αρχηγικό συμβούλιο δεν μπορούμε να περιμένουμε πολλά επί της ουσίας:

• **Θεσμικά**, οι όποιες αποφάσεις του συμβουλίου αυτού, που δεν προβλέπεται από το Σύνταγμα, δεν έχουν -και δεν πρέπει να έχουν- δεσμευτικότητα. Ο πρόεδρος της Δημοκρατίας δεν έχει καμιά ουσιαστική πολιτική εξουσία. Απλώς προεδρεύει. Ο πρωθυπουργός, σε κυβέρνηση που διαθέτει την αυτοδύναμη κοινοβουλευτική πλειοψηφία, έχει αμέριση και αποκλειστική την πολιτική ευθύνη. Ο ρόλος της αντιπολίτευσης δεν είναι να συναινεί αλλά να ελέγχει, να αντιλέγει, να αντιπροτείνει. Στη Βουλή, όμως. Όχι στο προεδρικό μέγαρο.

• **Ιστορικά**, έχουν γίνει δύο συμβούλια πολιτικών αρχηγών. Το πρώτο, στις 13 Απριλίου 1992, με θέμα το «Μακεδονικό». Κατέληξε σε συμφω-

νία (3-1, Κ. Μητσοτάκη, Α. Παπανδρέου, Μ. Δαμανάκη με μειοψηφία της Αλέκας Παπαρήγα) να μην αναγνωρισθεί η Πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας με το όνομα «Μακεδονία» ή παράγωγό του. Το δεύτερο, στις 15 Απριλίου 2004, επί του σχεδίου Ανάν, κατέληξε σε πλειοψηφία των ανανιστών. «3 Ναι, 1 Όχι», τιλοφορούσε η «Ελευθεροτυπία». Τα «Ναι» ήταν των Κ. Καραμανλή, πρωθυπουργού, Γ. Παπανδρέου, αρχηγού της αξιωματικής αντιπολίτευσης, Ν. Κωνσταντόπουλου, αρχηγού του Συνασπισμού. Το «όχι», πάλι της Αλέκας Παπαρήγα. Η εξέλιξη απέδειξε την έλλειψη δεσμευτικότητας στην πρώτη περίπτωση και της αντιπροσωπευτικότητας στη δεύτερη των αρχηγικών πλειοψηφιών.

• **Πολιτικά**, δύο αντιροήσεις θεμελιώνονται θεσμικά και αποδεικνύονται ιστορικά: Οι αρχηγοί άλλα λένε μέσα στο συμβούλιο και άλλα λένε προς τα έξω με τα πορίσματά τους. Επειτα, αναβαθμίζοντας την εν κρυπτώ αρχηγική διαβούλευση, υπό τον πρόεδρο της Δημοκρατίας (που δεν έχει μεν πολιτική εξουσία αλλά έχει θεσμικό κύρος ενισχυμένο από τη δημοτικότητα του), υποβαθμίζουν τη Βουλή

και τους βουλευτές. Και αυτό στο αμιγές κοινοβουλευτικό σύστημα που έχουμε.

ΑΝ ΤΟ συμβούλιο πολιτικών αρχηγών συγκαλείται τώρα για να διαπιστώσει την έκταση της διαφθοράς και την ανάγκη αντιμετώπισής της, είναι περιττό. Σε ευρωβαρόμετρο, το 98% των Ελλήνων απάντησε ότι θεωρεί την Ελλάδα το πιο διεφθαρμένο κράτος της Ευρώπης. (Εννοούν, άραγε, ότι μόνο το 2% συμμετέχει στη διαφθορά ή μήπως συννομολογούν, το πιθανότερο, και τη δική τους αναγκαία συνέργεια;) Αν πάλι, το συμβούλιο συγκαλείται για να συναποφασιστούν, όπως φιλόδοξα και υπεραισιόδοξα επιθυμεί, κατά δήλωσή του, ο πρόεδρος της Δημοκρατίας, μέτρα για την αντιμετώπιση της διαφθοράς, είναι μάταιο.

Η ΑΡΧΗΓΙΚΗ παράσταση της Τρίτης στο προεδρικό μέγαρο εξυπηρετεί τις ανάγκες της τηλεδημοκρατίας μας. Ανταποκρίνεται λιγότερο στις ουσιαστικές απαιτήσεις της συνταγματικής κοινοβουλευτικής Δημοκρατίας. Τα ΜΜΕ δημιουργούν, για τους δικούς τους λόγους, μεγάλες προσδοκίες. Ακούμε πολλά κεράσια. Ας κρατάμε μικρό καλάθι...

Να πληρώσουν οι κλέφτες

Σύμφωνα με μια πρόσφατη δημοσκόπηση, το 49% των ερωτηθέντων απάντησε ότι θα πλήρωνε για να συμμετάσχει στη σωτηρία της πατρίδας από τη χρεοκοπία, ενώ ένα 43% όχι. Από την ταυτότητα της έρευνας δεν μπορεί να βγάλει κανείς συμπεράσματα για το σκεπτικό των μεν και των δε. Μπορεί, όμως, να συμπεράνει με βεβαιότητα ότι το 49% μάλλον αγνοεί πώς κυβερνιέται, από ποιες διαδικασίες περνάει η διοίκησή του και πώς ακριβώς διαχειρίζεται η εξουσία του τα χρήματά του.

Υπάρχει η αμυδρή πιθανότητα το ποσοστό αυτό να ξέρει την πικρή αλήθεια, αλλά να αισθάνεται ικανοποιημένο συμμετέχοντας στο σύστημα, που δημιουργεί τα ελλείμματα και τα χρωστούμενα. Στο κάτω κάτω, δεν υπάρχει διαφθορά χωρίς διεφθαρμένους και δεν υπάρχει διαπλοκή και παρανομία χωρίς διαπλεκόμενους και παράνομους. Θέλω να πω μ' όλα αυτά ότι ακούγεται παράξενο με πό-

ση απλοχεριά οι ερωτώμενοι δέχονται να πληρώσουν για χρήματα που έφαγαν ή σπατάλησαν άλλοι και μάλιστα όχι άγνωστοι άνθρωποι με ονοματεπώνυμο. Οι οποίοι δεν έφαγαν καν τα χρήματα της επιχείρησης όπου εργάζονται, ούτε αυτά κακοδιαχειρίστηκαν. Αδιαφόρησαν και σπατάλησαν και τσέπωσαν τα χρήματα του ελληνικού λαού.

Δεν χρειάζεται να διεξαγάγει κανείς καμία πολύχρονη και ενδελεχή έρευνα για να βρει τους υπαίτιους. Όλες οι πράξεις της Διοίκησης περνάνε από το κόσκινο του Ελεγκτικού Συνεδρίου, που κάθε χρόνο συντάσσει την έκθεσή του και κάθε χρόνο είναι κόλαφος για τον τρόπο που σκορπίζονται τα εκατομμύρια χωρίς έλεος.

Δίπλα στην έκθεση αυτή, κάθε χρόνο ο Συνήγορος του Πολίτη, αλλά και η -ας πούμε- ανεξάρτητη Αρχή για το Μαύρο Χρήμα και η Αρχή για τη Διαφάνεια συντάσσουν επίσης τις εκθέσεις τους, όπου παρελαύνει όλο

αυτό το κύκλωμα των υπηρεσιών, επιτροπών, γραμματειών, ιδρυμάτων και επιχειρήσεων του Δημοσίου.

Εκεί εναποτίθεται και η τελευταία φορολογική δεκάρα όσων πληρώνουν φόρους, αλλά και τα δάνεια, που καλείται να πληρώσει πάλι η άτυχη μερίδα αυτών που πληρώνουν φόρους και τα οποία σήμερα έχουν σφίξει από τον λαϊμό την ελληνική οικονομία.

Η σπατάλη, λοιπόν, ανά υπηρεσία, η κακοδιαχείριση, η έλλειψη σεβασμού στο υπό διαχείριση χρήμα, άρα στον ιδρώτα του παράγοντος πολίτη, η παραγωγή έργου ή όχι και η ποιότητά της είναι καταγραμμένη μέχρι κεραίας.

Παράλληλα, είναι καταγραμμένη η οικονομική απόδοση κάθε υπουργού, υφυπουργού, γραμματέα, προέδρου επιτροπής, δημάρχου, κοινοτάχτη και συμβούλου, αλλά και όλων όσοι διαχειρίζονται δημόσιο χρήμα, επειδή κάθε πράξη, όσο σκοτεινή κι αν είναι, καταγράφεται, έστω και με άλλο όνομα.

Τέλος, οι πραγματικές ανάγκες κάθε υπηρεσίας σε προσωπικό σε όλη την επικράτεια είναι γνωστές εδώ και χρόνια. Για όσες καινούργιες δεν είναι, η λύση είναι απλούστατη: μια σύντομη οικονομοτεχνική μελέτη από την προϊστάμενη υπηρεσία με χρονικό όριο στενό, που να συνοδεύεται από ποινική ρήτρα, φτάνει και περισσεύει.

Από την έρευνα αυτή μπορεί να φανεί στο άψε-σβήσε ποιος βουλευτής, υφυπουργός, υπουργός, γραμματέας, διευθυντής βολεύει και ποιους σε βάρος του δημόσιου χρήματος, ζώντας τζάμπα ο ίδιος με τις ειδικές φορολογικές ρυθμίσεις που απολαμβάνει -σαν την αυτοτελή φορολόγησή του- στην υγεία του κορπίδου, που καλείται πάντα, όπως και τώρα, να πληρώσει.

Το έλλειμμα, το χρέος και η μαύρη τρύπα, ο χρυσός καταπίονας του ελληνικού δημοσίου έχουν ονοματεπώνυμο. Είναι χιλιάδες κυρίες και κύριοι που κατασπατάλησαν

και κατασπαταλούν τα χρήματα των φορολογούμενων κάθε μέρα, χωρίς να καλούνται ποτέ να πληρώσουν με οποιονδήποτε τρόπο.

Η υποκριτική δημοκρατία έχει εφεύρει την πολιτική ευθύνη για τους εκλεγμένους, που αρκούνται στην τιμωρία της μη επανεκλογής τους στις εκλογές. Και έχει εφεύρει την ασυλία των υπολοίπων με το «μην τα σκαλίζεις».

Και βρίσκει η υποκριτική δημοκρατία το εύκολο θύμα, αυτόν που υφίσταται την κλοπή ολόκληρης της χώρας, για να ξαναπληρώσει αυτά που του 'χουν κλέψει! Και μάλιστα κατά 49% ευχαρίστως!

Ωραία. Να πληρώσει το 49% ευχαρίστως και όλοι οι ζώντες με ονοματεπώνυμο που χρέωσαν τη χώρα. Αν δούλευαν σε ιδιωτική επιχείρηση, θα είχαν απολυθεί και μηνυθεί για υπεξαίρεση. Μήπως το κράτος δεν είναι ιδιωτική επιχείρηση όλων μας;

Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ-ΤΕΤΡΑΔΗΣ